

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL FREDERIK MOLTKE.

Citation: Ewald, Johannes: "TIL FREDERIK MOLTKE.", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 381. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510529456.pdf> (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TIL FREDERIK MOLTKE.

⌘ Jeg havde, min kjæreste Ven - tillad mig det fortroelige, følelsesfulde Navn! - Jeg havde ikke kundet formode, at min Efterladenhed i at skrive Dem til, skulde være blevet opvakt, eller egentligere sprenget ud af sin Søvn, ved saa tragicomisk en Anledning, som den, jeg nu har - Det lader virkelig, som at jeg ikke erindrede mine Venner, undtagen, naar jeg behøvede dem - og det Træk vilde klæde mig meget ilde, ifald jeg blev skildret - Men saa sandt som dette kunde være, saa er det dog og vist, at om de var ulykkelige nok til at behøve mig, da vilde jeg bande min Skjæbne ned i AfGrunden, om den ikke gav mig Evne til at hjælpe dem - Og det forudsatt er jeg heller ikke meer ond, end man paa denne JordKlode sædvanligviis er - Lidt skjødesløs, uordentlig, pantagruelisk er jeg - og det tilgive mine sande Venner mig - Og deraf er De vist en - Og følgelig intet videre herom! - Men nu til Sagen! -

⌘ Jeg har i disse sidste otte Dage været i mit sædvanlige Fjerding-Aars Hurry Durry - Jeg maae, endskjønt jeg har meget at skrive, dog i en Hast først oplyse Dem dette -

⌘ Min Imagination nemlig, min heede luunefulde Indbildnings-Kraft, kan holde det ud omtrent i to 382 Maaneder og tre Uger at gaee et jævnt Trotte eller høyt en kort Gallop under Religionens, Fornuftens, Dydens og Sædernes Tøyle - men kommer den fjerde Uge i den tredie Maaned, da tager den i Almindelighed for sig selv, bruuser og sprudler, sætter over Gjerder og Gryfter, og da - - - maae Fanden kunde holde den - Det er at sige - den seer i lang Tid lutter ærgrende, spottende, truende, martrende Billeder, og pruster kun derved, fordi Religion eller Fornuft klapper den paa Manken, og siger - Oha - - O - Ptrr - Men tilsidst, naar de blive trætte af at sige Ptrr - og den ved lang Hviile er blevet vælig - og pludselig et skrækkende Billede viser sig for den - - da faaer den Kuller - da Farvel Rytter! - Undertiden kaster den ham i Skarnet - Og det er næsten vederfare mig denne Gang - I det mindste hænger jeg kun i den ene Stig Bøyle! -

⌘ Jeg er blevet saa varm af denne Allegorie, at jeg ikke kan slippe den - Følgelig - - - naar jeg rider i mit jævne Trav eller selv i min korte Gallop, da rider jeg omhyggelig af Veyen, for enhver som møder mig - og jeg har ydermeere altid en venskabelig Hilsen, et Nik, et Haandkys, et Smiil eller en Skilling i Beredskab til hver af dem - Løber min Hest løbsk, da kan det hænde sig, at jeg af Vanvare render en paa Ærmet, en anden paa Brystet - men om det var den hornede Sigfried selv, saa er det vist, at det vilde smerte mig, saasnart min Fornuft fik Tid, at sige Ptrr til min Hest -